

Szepes Zsuzsa emlékére

Emlék

*Áradt, hullámozott a hegy alattunk,
 ég súrolt, árnyukkal szabdalják a fák,
 kerítőhálóján az akaratnak
 egyszerre minden fennakadt, megállt.
 Éreztem, hogy sután, mint a kezdő koboldok,
 feléd mozdulok
 elszánásod tükre az enyémmek,
 s engedem némán,
 hogy tekintetem fonalán
 függeszkedj hátra, a földig.
 Melled, köved közt virág, kinyílik,
 s lényünket beborítja, magába zárja
 a vágy sistersgő lavínája.*

Látomás

*Csapkodott a szeleburdi szél,
 a folyó csillám-fedelére vágott,
 zavarod süttött, mint az ég,
 s mint a parthoz kötözött uszályok
 tapadt tekinteted a szúrós homokba.
 Hátralépsz csikorogva,
 csontjaimon épül erőd, mely lódít,
 felkap veled a szálkás tetőre.
 Madarak ütődnek felettem a végtelenbe,
 a hídon emberek keresztezik a világot,
 csobog a víz, eltömi lassan a számat
 hiányod.*